

Alkotmánybíróság

Budapest,
Donáti u. 35-45.
1015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Ügyszám:	IV / 178-2 / 2016	
Érkezett:	2016 MÁRC 11.	
Példány:	1	Kezelőiroda:
Melléklet:	12 + 2 db melléklet H	

Hiv. sz.: IV/178-1/2016

Kovács József

I. rendű, illetve

II. rendű Felperesek – korábban csatolt – meghatalmazással igazolt jogi képviselőjeként eljárva a T. Alkotmánybíróság fenti ügyszámú felhívására az Alkotmánybírósághoz 2016. február 1-jén érkezett alkotmányjogi panaszomat

kiegészítem

az alábbiak szerint.

Fent hivatkozott Főtitkári tájékoztatás értelmében beadványunk nagyobb részt az ügy előzményeit ismertette, illetve a bírósági eljárás jogszerűtlenségét sérelmezte, ugyanakkor azt nem fejtette ki kellően, hogy a támadott bírói döntés miért és mennyiben sérti ügyfeleimnek az Alaptörvényben biztosított és az indítványban hivatkozott jogait. Emellett felhívást tartalmazott arra nézve is, hogy Ügyfeleim nyilatkozzanak arról, hogy személyes adataik nyilvánosságra hozatalához hozzájárulnak-e.

Nyilatkozom, hogy Kovács József I. rendű felperes hozzájárul, II. rendű felperes nem járul hozzá adataik nyilvános kezeléséhez, illetve az adataik és az indítvány nyilvánosságra hozatalához.

Alapjogi érvelésemet az alábbiakkal egészítem ki.

Előadom, hogy az eredetileg benyújtott panaszomban foglaltakat teljes egészében fenntartom, így kiegészítem az eredeti panaszban foglaltakkal együtt képezi panaszom tárgyát és indoklását.

Meggyőződésem szerint a Kúria Mfv.I.10.638/2014/5. számú részitélete az Alaptörvény XIII. cikkébe továbbá a XXVIII. cikkébe ütközik, emiatt Alaptörvény ellenes. A Kúria megsértette Ügyfeleimnek a tisztességes eljáráshoz való jogát, illetve a részítelet súlyosan sérti ügyfeleim tulajdonhoz való jogát.

I. Tulajdonhoz való jog sérelme (Alaptörvény XIII. Cikk)

I.1.

Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése az alábbiakat mondja ki:
„Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

Álláspontom szerint a támadott ítélet azért sérti Ügyfelem tulajdonhoz való alkotmányos jogát, mert a rendelkezésére álló bizonyítékok ellenére a Kúria alaptörvény ellenesen nem tekintette munkabér elemnek azt a juttatást, melyet Ügyfeleim munkabérként kaptak munkáltatójuktól a munkaviszony fennállása alatt. **Ezzel megfosztotta őket attól a lehetőségtől, hogy tulajdonukat kézhez kapják, azzal szabadon rendelkezzenek. Az Alaptörvény által elismert tulajdonhoz való jog sérelmének oka az, hogy a Kúria alaptörvény ellenesen szűkítette le a munkabér fogalmát Ügyfeleim esetében.**

Azzal, hogy egy munkabérelemet a Kúria nem tekintett a munkabér részének, Ügyfeleim az őket jogszerűen megillető elmaradt jövedelem körében nem követelhetik elmaradt juttatásukat, ez pedig mindenképpen alaptörvény ellenes korlátozás. Ügyfeleim a repülőjegy-térítés és napidíj összegére elmaradt munkabérként a felmentés idejére jogosultak voltak, ezen összegek vonatkozásában azonban a Kúria elvette a lehetőségét annak, hogy e munkabérelemet megkapják és azzal saját belátásuk szerint, cselekvési szabadságuk szerint rendelkezzenek.

A tulajdon jogi fogalmát és tartalmát nem jelöli közvetlenül az Alaptörvény, hanem a más jogi normák határozzák meg. Az Alaptörvény által védett jogok körét és tartalmát ugyanakkor az Alaptörvény alapján kell megállapítani. Ez az ellentmondás nehézséget jelent a tulajdonként védett jogosítványok meghatározásakor. Az ellentmondás úgy oldható fel, hogy az Alaptörvény tulajdonhoz való alapjogként a jogszabályok által meghatározott tartalommal elismert, konkrét időpontban fennálló konkrét jogosítványokat védi: a törvényhozás a tulajdonhoz való alapvető jog alapján általában köteles tiszteletben tartani azokat a jogosultságokat, amelyek az alkotmányos értelemben vett tulajdonhoz való alapvető jog összetevői {25/2015. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [55]}. Ebből következik, hogy **a korábban tulajdonként megszerzett (és így az alkotmányos tulajdonvédelem alatt álló) vagyoni jogi igényeket védi az Alaptörvény XIII. cikke.** Minthogy Ügyfeleim korábban munkabérként részesültek a meghatározott juttatásban, vagyoni jogot formálhattak erre a juttatásra. Jogellenes felmondás esetén a régi Mt. 100. § (5) bekezdése értelmében a munkavállalót a felmentési időre járó átlagkeresete és a rendes felmondás esetén járó végkielégítés is megilleti. Azaz, **Ügyfeleimet megillette az átlagkereset fogalmi körébe tartozó bérelemek mindegyike, tehát korábban tulajdonként megszerzett vagyoni értékű jogaiokról van szó, melyek alapjogi védelmet élveznek.** Ezeket a meghatározott, Alaptörvényben védett jogokat a Kúrai részitélete elvonta.

I.2.

Az alábbiakban az alapjogsértés gyakorlati megvalósulását kívánjuk a per kapcsán bemutatni:

A Kúria az ítéletével egy **jellemben** - a hatályos törvények és a töretlen bírói gyakorlat szerint **munkabérként** meghatározott kifizetés, azaz **jutalom** tartalmát vizsgálta. Az ügyben nem volt kereset arra vonatkozóan, hogy a Felpereseknek **jutalom** címen számfejtett és munkabérként fizetett összegek bármilyen címen (pl. téves kifizetés) legyenek visszakövetelve és helyette költségtérítés legyen számfejtve. Ahogy a Kúria ítélete is említi, a felek az alkalmazás idején „a pert megelőzően” és a „per kezdeti szakaszában” munkabérként tekintettek a Jutalom2 kifizetésekre. I. r. felperes 2010.01.21-én tett nyilatkozatát, miszerint a juttatást „munkabér részének tekinti a munkáltató” az Alperes a II. fokú eljárás 2014.02.12-ei tárgyalásáig nem is cáfolta. A jutalom a hatályos törvények szerint attól függetlenül, hogy milyen rendeltetéssel,

milyen megállapodás alapján lett kifizetve, az átlagkeresetbe beszámító munkabér. A hatályos, a nemzetközi joggal összhangban levő magyar törvények a munkabér számos elemét definiálják, ilyen a jutalom is.

A magyar joggyakorlatban a régi Mt-ben (esetünkben még ez az érvényes) fellelhető az 1957 március 25-én aláírt Római egyezmény 119. cikkre utaló analógia. A 142/A. § (3) kitér arra, hogy mit ért azalatt, amikor berről beszél az (1) pont alkalmazásakor.

„Régi MT:

142/A. § (1) Az egyenlő, illetve egyenlő értékűként elismert munka díjazásának meghatározása során az egyenlő bánásmód követelményét meg kell tartani.

(3) Az (1) bekezdés alkalmazása során munkabérnek minősül minden, a munkavállaló részére a munkaviszonya alapján közvetlenül vagy közvetve nyújtott pénzbeli és természetbeni (szociális) juttatás.”

Szeretném hangsúlyozni, hogy az eset példátlan a magyar joggyakorlásban, így elvétve van olyan jogeset, amikor az MT 142/A. § (3) hivatkozásra kerül, mivel ha a **kifizetés jellege munkabér**, akkor abban az esetben egyértelmű, hogy a jogcímek alapján mi az a kifizetés, ami egy esetleges jogvita esetén az egyes tételek esetében beszámításra kell, hogy kerüljön.

Ilyen esetek:

- *Legf. Bír. Mfv. I. 10.802/2007.) ahol hivatkozásra kerül. A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a munkabért az Mt. 142/A. § (3) bekezdése alapján kell vizsgálni.*
- *AB 27/B/2004 E rendelkezés munkabér alatt érti a munkaviszony alapján közvetlenül vagy közvetve nyújtott pénzbeli és természetbeni (szociális) juttatásokat, valamint előírja az egyenlő bánásmód követelményének érvényesülését a munkaköri besoroláson vagy teljesítményen alapuló munkabér megállapításánál is.*

A kifizetések jellege keresettel nem lett támadva, ahogy az ítélet is fogalmaz az Alperes a „per előtt” munkabérre utaló nyilatkozatott tett. Ilyen nyilatkozatok a bérjegyzékek, a jövedelemigazolások és fizetési felszólítások (1, 2, 3 sz. mellékletek). Az Alperes a hatályos törvények szerint járt el, ebben nem volt vita a felek között.

160. § A munkavállaló részére munkabéréről *részletes írásbeli elszámolást* kell adni. Az elszámolásnak olyannak kell lennie, hogy a munkavállaló a kiszámítás helyességét, valamint a munkabérből való levonások jogcímét és összegét ellenőrizni tudja; ettől érvényesen eltérni nem lehet. Az írásbeli elszámolásnak tartalmaznia kell a rendkívüli munkavégzés, az ügyelet és a készenlét jogcímén kifizetett díjazást is.

A Felperesek a kézhezvételkor leellenőrizték bérjegyzékeiket, azaz a „részletes írásbeli elszámolást”; azokon minden úgy szerepelt, ahogy az Alperessel megállapodtak, így nem reklamáltak. Az Alperes is meg volt elégedve a vállalt kötelezettségek teljesítésével, hiszen éveken keresztül kifizette azt, amiben megegyezett a Felperesekkel.

140/A. § (1) A munkáltató köteles nyilvántartani a munkavállalók

- a) rendes és rendkívüli munkaidejével, ügyeletével, készenlétével,
- b) szabadságának kiadásával,
- c) egyéb munkaidő-kedvezményével kapcsolatos adatokat.

145. § Ha munkaviszonyra vonatkozó szabály vagy a felek megállapodása bérpótlék fizetését írja elő, annak számítási alapja - eltérő megállapodás hiányában - a munkavállaló személyi alapbére.

A személyi alapbért vagy az azt helyettesítő teljesítménybért további bérrészek egészíthetik ki. Ilyen lehet bérpótlék, prémium, jutalom vagy más bérelem. A bérpótlék juttatásának feltétele, hogy a munkavállaló olyan körülmények között végezze munkáját, melyet a személyi alapbér (teljesítménybér) meghatározásakor nem vettek figyelembe. A bérpótlék alapjául szolgáló jövedelem meghatározását elsősorban a felekre bizza a jogalkotó.

A felek általános bérpótlékban egyeztek meg, ami kézenfekvő és bevett gyakorlat egy ilyen alkalmazás esetén. Erre az MT lehetőséget biztosít. A Kúria ítélet kitér arra, hogy a Felperesek bizonyítottan végeztek túlmunkát (a Felperesek az összes körülményre hivatkoztak a Jutalom2 vonatkozásában), ugyanakkor a bérjegyzékeken csak a Jutalom2 volt az egyetlen egy olyan jogcím, ami ennek a túlmunkának az ellentételezését szolgálta.

162. § (1) A munkabér jogalap nélküli kifizetése esetén, ezt a munkavállalótól hatvan napon belül, írásbeli felszólítással lehet visszakövetelni.

(2) A jogalap nélkül kifizetett munkabért az általános elévülési időn belül lehet visszakövetelni, ha a munkavállalónak a kifizetés alaptalanságát fel kellett ismernie vagy azt maga idézte elő.

(3) A munkáltató a munkavállaló munkaviszonnyal összefüggő tartozásainak megtérítésére irányuló igényét írásbeli felszólítással érvényesítheti.

A munkabér fogalmát illetve összetevőit a Munka tv. nem határozza meg, e tárgyban eligazítást ad azonban a KSH Munkaügyi Statisztikai kérdőívekhez adott útmutatója, amely szerint keresetnek minősül a munkavégzésre irányuló jogviszony alapján a munkavállalónak pénzben vagy természetben fizetett díjazás. A kereset munkabér összetevői: alapbér, a bérpótlékok, a kiegészítő fizetés (pl. a távolléti díj), prémium, jutalom, a 13. és további havi fizetés.

Esetünkben, ha a munkáltató (alperes) akarta volna, úgy a törvényes keretek között kezdeményezhette volna, hogy a Jutalomként könyvelt összegeket - mint jogcím nélküli, vagy rosszul számfejtett kifizetés - visszahívja, majd pedig költségtérítés címen való fizetést eszközölhetett volna, hiszen voltak kifejezetten költségtérítés címen számfejtett összegek is (*napi 10 \$*). Ezt azonban nem tette. Sem felszólítást nem intézett a Felperesek felé, sem pedig keresetet nem terjesztett elő.

Jelen ügyben csak a napidíj jellegű kifizetések esetén merülhetett volna fel a kifizetések rendeltetésének vizsgálata, de a számfejtésből (az elnevezéstől független) látszik a munkabér rendeltetés és a kiállított jövedelemigazolásokon már egyértelműen munkabérként is van feltüntetve.

A 2007. év vonatkozásában a vállalat által kiállított jövedelemigazolás tartalmával a Felperesek nem értettek egyet. A vállalat évközben a bérpapírokkal igazoltan levonta a munkabérekből az szja előleget, viszont amikor kiállította az adóbevalláshoz a jövedelemigazolást, ott már nem szerepeltek a levonások. A jövedelemigazolások szerinti kifizetések ~10 millió forintos eltéréseket mutattak a valós, a bérpapírokon feltüntetett kifizetésekhez képest.

Az adóbevallás elkészítése előtt a Felperesek a NAV-hoz (akkor még Apeh) fordultak. A NAV határozattal állapította meg azokat az összegeket, amelyeket az szja bevallásokban szerepeltetni kell.

Az I. majd a II. fokú NAV határozatot az Alperes a Fővárosi Bíróságon megtámadta. A Fővárosi Bíróság a NAV határozatokat helybenhagyta. Az Alperes még a Fővárosi Bíróságra benyújtott kereseti kérelmében sem hivatkozott téves számfejtésre, csupán a tárgyaláson hozakodott elő először azzal (*majd 3 évvel az elbocsátás után*), hogy az általa fizetett összegek, amiket a **szereződés** szerint fizetett "javában" költségtérítések voltak. A Fővárosi Bíróság előtt elismerte Alperes, amit jelen eljárásban tagadott, hogy **szereződés jött létre e felek között a napidíj és a Jutalom2 vonatkozásában**.

A Fővárosi Bíróság ítéletében kiemeli, hogy a vállalat még a „**közigazgatási eljárás során sem**” állított ki olyan jövedelemigazolásokat, ami alapján az szja bevallások elkészíthetőek lettek volna (4, 5 sz. mellékletek).

Felperesek a 2007. évi jövedelemigazolásait, amit a NAV állított ki és a Fővárosi Bíróság ítéletében helybenhagyott a Kúria jelen ítéletében „valótlan” tartalmúnak minősít.

Az Alperes munkabér fizetését ígérte, a Felperesek ezt meg is kapták, így annak megfelelően dolgoztak. A törvények, az eddigi joggyakorlat pontosan körbeírja, hogy mi az eljárás ebben az esetben.

152. § (1) Ha a munkavállalónak átlagkeresetet kell fizetni, részére az átlagszámítás alapjául szolgáló időszakra (a továbbiakban: irányadó időszak) kifizetett munkabér időarányosan számított átlaga jár.

Az átlagkereset számításának alapjául az irányadó időszakra kifizetett munkabérek szolgálnak, amelynek az időarányos számított átlaga jár átlagkeresetként.

A Központi Statisztikai Hivatal Munkaügyi statisztikai fogalmakat meghatározó módszertani segédlete részletezi, mely jövedelmek képezik a kereset részét. Átlagkereset szempontjából figyelembe vehető munkabérrészek alapbér, (törzsbér), bérpótlékok, kiegészítő fizetés, prémium, jutalom, egyéb bér.

Az átlagkereset számítására meghatározott időszakban kifizetett bruttó béreket úgy kell figyelembe venni, hogy mindig az irányadó időszak alatti munkavégzéshez kötődő munkabéreket kell alapul venni, függetlenül attól, hogy e bérek kifizetése az irányadó időszakot megelőzően, vagy azt követően történt. Különösen ügyelni kell e szabályok megfelelő alkalmazására, például prémium előzetes, illetve jutalom utólagos fizetése esetén.

A munkabér meghatározásánál nem egyedül annak elnevezése, hanem az azzal kapcsolatos összes körülmény az irányadó. A prémium a teljesítménybér egy fajtája, ezért munkabérként kell számításba venni, és a törvény, valamint az ítélkezési gyakorlat értelmében az átlagkereset-számítás szempontjából munkabérnek minősül a jutalom is.

BH1995. 377. *Az átlagkereset-számítás alapját az irányadó időszakban kifizetett munkabérek képezik. A prémium a teljesítménybér egyik fajtája, ezért munkabérként kell számításba venni, és a törvény, valamint az ítélkezési gyakorlat értelmében az átlagkereset-számítás szempontjából munkabérnek minősül a jutalom is [1992. évi XXII. törvény 152. § (1) bek.].*

A Kúria a törvények és a joggyakorlat figyelmen kívül hagyásával, a kifizetések **jellegét** is figyelmen kívül hagyva döntést hozott a kifizetések **rendeltetése** vonatkozásában. A törvények, a Nagykommentár és az eddigi joggyakorlat a Jutalmat olyan munkabérnek tekintik, aminek a rendeltetése a munka ellentételezése.

A jutalom beleszámít az átlagkeresetbe. A hatályos törvények és az eddigi joggyakorlat szerint ezen még az sem változtat, hogy a Kúria az ítéletével a **rendeltetését** költségtérítésnek minősíti.

I.3.

A Munka Törvénykönyve garantálja a munkabért a munkavállalóknak. A Kúria a hatályos törvények figyelmen kívül hagyásával hozott ítéletével, olyan tulajdonjogától fosztotta meg a Felpereseket, mely tulajdonjogot törvény garantál a számukra.

Tulajdonjogot elvonni csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet, a tulajdonjog korlátozására pedig csak akkor kerülhet sor, ha másik alapjog, vagy szabadság védelme, vagy érvényesülése más módon nem érhető el, feltéve hogy az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjog sérelmének súlya megfelelő arányban áll egymással. Ilyen érdekek a Kúria részítélete vonatkozásában nem álltak fenn, nincs más, versengő alapjog vagy szabadság, így Ügyfeleim vonatkozásában nem állnak fenn a tulajdon elvonásának illetve korlátozásának lehetőségeit.

Az alkotmánybíróság 42/2006.(X.5.) AB határozata III/3. pontjában kimondta, hogy: „Az alkotmánybíróságnak a tulajdonhoz való jog védelmére kialakított gyakorlata megfelel az 1993 évi XXXI tv-el kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1957. november 4-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében foglaltaknak, és összhangban áll az Emberi Jogok Európai Bíróságának határozataiban kifejtett elvekkel.” Az Egyezmény hivatkozott szabálya a következőket mondja ki: „*Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tisztelőben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve ha ez közérdekből, és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik. Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában melyeket szükségesnek ítélnék ahhoz, hogy a javaknak a köz érdekében történő használatát szabályozhassák, illetőleg az adók, más közterhek, vagy bírságok megfizetését biztosítsák.*” A bíróság a javak fogalmát tágan értelmezi, és minden vagyoni jogra kiterjedően fogja fel (Georgi c Roumanfe, 2006. májusi-i határozat, no. 58318/00, 64,67. pont; Weissman c. Roumanie, 2006. május 24-i határozat).

Az 1957 március 25-én aláírt Római egyezmény 119. cikk alapján hozott Európai Bírósági ítéletek (*Worringham-ügyek*) a munkabér meghatározásánál a kifizetés jellegén felüli szempont,

hogy az adott kifizetés az utána megfizetett járulékok képezi-e ellátások alapját, azaz jár e utána gyed, munkanélküli segély, táppénz nyugdíj...

II. A tisztességes eljárás sérelme (XXVIII. Cikk)

II.1.

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk. (1) bekezdése értelmében: „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.***”

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés szerinti tisztességes bírói eljáráshoz való jog magában foglalja a **bíróság indokolási kötelezettségét** is, melyet a Kúria ítélete súlyosan megsértett.

A 7/2013. (III. 1.) AB határozatban az Alkotmánybíróság kiemelte: „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. [...] Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.” Azt is hangsúlyozta ugyanakkor az Alkotmánybíróság – az Emberi Jogok Európai Bírósága esetjogát követve –, hogy „az indokolt hatósági döntéshez való jog semmiképpen sem jelentheti azt, hogy az ügyben eljáró bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné”

Jelen ügyben az indokoláshoz való jog sérült azáltal, hogy a Kúria nem vizsgált meg és értékelt minden, az ügy eldöntése szempontjából jelentős kérdést.

II.2.

Az alábbiakban ismét az alapjogsértés gyakorlati megvalósulását kívánjuk az adott per kapcsán bemutatni:

A Kúria ítéletében már csak olyan indokok vannak, amiket cáfolnak a II. fokon elrendelt bizonyítási eljárásban előadott, a Jutalom munkabér voltát alátámasztó Felperesi érvek és bizonyítékok. Az ítéletben nincs olyan érv vagy indok, ami az I. fokú döntést alátámasztja, hiszen azok az érvek és bizonyítékok megdőltek a II. fokú eljárásban.

Az I fokú ítélet szerint az Alperes az általa biztosított charterjárással, mint természetbeni juttatással váltott ki egy másik juttatást és ez az, ami a költségtérítés jellegére utal. Az Alperes

ugyanakkor maga nyilatkozott arról, hogy a charter járat semmilyen költséget nem okozott neki, hiszen a charterjáratot egy ██████████ nevű cég üzemeltette, amely céggel a Felpereseknek azon felül, hogy utaztak e cég által biztosított charter járaton, más kapcsolatuk nem volt.

A Kúria ítélet kitér arra, hogy nincs jelentősége annak, hogy az Alperes a „per előtt” a „per kezdeti szakaszában” milyen nyilatkozatot tett. Ebből arra lehet következtetni, hogy a per további szakaszában 2014.03.24-én az Alperes nyilatkozata már bír jelentőséggel: *„Ebből is látszik, hogy sem a charter járat üzemeltetésére, de annak megszüntetésére alperesnek befolyása nem volt, mint ahogy a repülőjegy megváltás bevezetésére sem.”* Az Alperes ezzel a kijelentésével a II. fokú bíróság előtt elismerte, hogy nincs összefüggés a charter járat és a Jutalom2 fizetése között, amivel az I fok indokolta a Jutalom2 költségjellegét. **Ennek ellenére a Kúria ítéletével mégis elvonta a Felperesek tulajdonjogát azzal hogy helybenhagyta az ítéleteket.**

Az I fokú ítélet szerint a fizetett Jutalom költség jellegét másik érvként az támasztja alá, hogy az közvetlenül a charter járat megszűnése után járt a munkavállalóknak.

A Kúria nem látta bizonyítottnak ██████████ nyilatkozata (6. sz. melléklet) által azt, hogy a Jutalom2 juttatás már a charter járat **előtt és alatt is** járt a munkavállalók bizonyos körének. ██████████ tanúvallomása szerint 2005. év elejétől kezdve fél év(ek)re előre kapott „repülőjegy-térítést”, a charter 2005 februártól repült, de arra nem emlékezett pontosan, hogy amikor a charter beindult akkor kapta e ezt a „térítési formát”. Arra emlékezett, hogy a charterrel utazott és hogy fizetnie kellett a charter járat igénybevételeért, majd ebből maga jutott arra a következtetésre, hogy akkor „lehet”, hogy kapta „ezt a térítést”.

A tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatosan megjegyeznénk, hogy amíg a Felpereseknek kedvezően nyilatkozó ██████████ esetében az eljáró bíró rákérdezett arra, hogy a per előtt a tanú beszélgetett-e a Felperesekkel, azzal szemben az Alperes kedvére próbálni tevő 59 éves és Alperesi alkalmazásban levő tanú esetében még akkor sem tett a bíróság megjegyzést, amikor a tanú „igyekezetében” saját magával is ellentmondásba keveredett illetve szóhasználatában is az Alperest idézően segítette.

██████████ körben tett tanúvallomását (7. sz. melléklet) a bíróság nem értékelte, aki arról nyilatkozott, hogy kapta a juttatást úgy, hogy Ő nem abban a városban dolgozott ahol a Felperesek, ahonnan soha nem is járt charter Magyarországra.

Figyelmen kívül hagyta a Kúria az Alperes e körben több esetben tett nyilatkozatát, miszerint a Jutalom2 juttatás a munkavállalók expat státuszba sorolásától függött (pl. 2011.10.04. tárgyalás jkv. 10. oldal): *„Amennyiben a charterjáratok megszűnését követő időszakra nézve a II. rendű felperes bizonyította, hogy ex patre besorolásra volt maris jogosult es repülőjegy-megváltás illeti meg”* és ilyen formán nem volt összefüggésben a charter üzemeltetésével. II. r. Felperes ezt a juttatást pontosan ezzel az indokkal nem kapta, csak hosszas egyeztetések után. Az I. fokú eljárásban hiába kérték a Felperesek, hiába rendelte el az I fokú bíróság, az Alperes nem csatolta az általa többször hivatkozott szabályzatát. A II. fokú eljárásban került az Alperes által beadásra egy általa szabályzatnak nevezett prezentáció kivonat, amiből szintén az derül ki, hogy az expat státuszba sorolástól járt, vagy nem járt a Jutalom2 juttatás a külszolgálatban dolgozóknak. I. rendű Felperes 2010-ben nyilatkozott, hogy munkabéreként tekintett az Alperes a Jutalom2-re, de erre csak a II. fokú tárgyaláson rendelt el bizonyítást a bíróság.

11.3.

Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jog azt a minimális tartalmi követelményt állítja bírói döntés indokolásával szemben, hogy az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően a határozat törvényességét érintő lényeges kérdéseit kellő mélységben vizsgálja meg, és ennek indokait döntésében részletesen mutassa be. **Tudomásunk szerint példátlan az Ügyfeleim ügyében született ítélet Magyarországon, ami egy éveken át munkabérként könyvelt és számfelvetett, fizetett, adózott összeget nem munkabérként kezelt a peres eljárásban. Az Alaptörvény XXVIII. Cikk. (1) bekezdése értelmében egy ilyen mértékben a gyakorlattól és felperesek várakozásától eltérő döntést a Kúriának minden részletre kiterjedően indokolnia kellett volna, érveit alá kellett volna támasztania. Nem tudjuk, hogy milyen értelmezés alapján, milyen szempontrendszer szerint, a jogbiztonság követelményét szem előtt tartva határozta-e meg a Kúria a hivatkozott ítéletben a munkabér fogalmát. Nem ellenőrizhető, hogy a munkabér fogalmának szűkítése nem önkényes-e. Azzal, hogy a kimerítő, részletes indoklását e körben a Kúria elmulasztotta, a felperesi érvelésre érdemben nem reagált, teljesen elzárta ügyfeleimet a tisztességes eljárás által biztosított jogvédelemtől, megfosztotta őket a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos joguktól.**

A sérelmezett Kúriai részítélet (és az azt megelőző törvényszéki részítélet) ezen alkotmányos követelményeknek nem felel meg, hiszen a részletes fellebbezés és felülvizsgálati kérelemben foglalt érvek túlnyomó részét nem vizsgálták, nem válaszolták meg, vagy csak önellentmondó vagy körbeforgó érvelésű választ adtak. A formai indoklás nyilvánvalóan nem felel meg azon követelményrendszernek, melyet az Alaptörvény kívánalomként megkövetel a tisztességes eljárás körében.

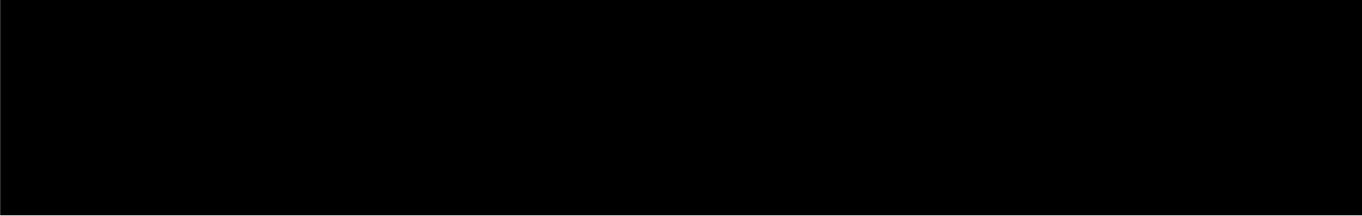
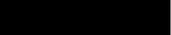

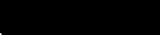
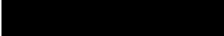
A 9. éve tartó munkaügyi perben, amiből még vissza van az elmaradt munkabér és az Alperesi viszontkereset értékelése, maga az eltelt idő kimeríti a tisztességes eljáráshoz való jog Alkotmányos kritériumát.

Tisztességes eljárásnak semmiképpen sem nevezhető az az eljárás, ahol a bíróság megállapítja, hogy a „per előtt”, azaz az alkalmazás idején az Alperes „bére utaló nyilatkozatot tett”, vagyis, hogy elismerte, hogy a Jutalom2 címen, munkabér fizetésre létrejött a felek között a megállapodás, majd ettől függetlenül kijelenti, hogy a Felperesek nem tudták bizonyítani, hogy a megállapodás a felek között munkabérre vonatkozóan jött létre.

Nem amiatt gondoljuk az eljárást tisztességtelennek, mert a bíróság jogi és ténybeli tévedéseket vétett, hiszen ezeket a tévedéseket magában hordozza az igazságszolgáltatás rendszere. Amiatt, mert a Kúria úgy hozta meg ítéletét, hogy az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket nem tisztázott. Esetünkben az ítélet alkotmányellenes, mivel a döntés sérti ügyfeleim alkotmányos jogait.

Mellékletek:

1. *F1/10 sz. m. csatolt Fizetési felszólítás, melyben az Alperes azzal, hogy „egyéb bérjellegű juttatásnak” nevezi a Jutalom2 repülőjegy-megváltást elismeri, hogy a felek között munkabér kifizetésre jött létre megállapodás,*

-
2. F1/21 sz. m. Igazságügyi Adószakértői Véleményből a 2007.07. -ei bérjegyzék, amiből kitűnik, hogy a Kúria ítélet szerint repülőjegy-megváltásnak nevezett és költségtérítés rendeltetésűnek minősített összeg Jutalom2 címen munkabérként lett feltüntetve ugyan úgy mint a negyedéves prémium. Míg a napidíj, munkabér kategóriába van.
 3. F1/41 sz. m. 06M30 a Felperes által kiállított jövedelemigazolás, amin csak és kizárólag munkabér szerepel és a 2. sor a „Munkaviszonnyal kapcsolatos költségtérítés” üres.
 4. F2/103 sz. m. Fővárosi Bírósági jegyzőkönyv, 3. oldal alján nyilatkozik az Apeh mint Alperes, hogy a perben Felperes Kft. először hivatkozik arra, hogy a „egyéb juttatások” „döntő részben költségtérítésnek minősülnek, nettó bérként kerültek meghatározásra”
 5. F2/103 sz. m. Fővárosi Bírósági ítélet, 3. oldal utolsó előtti bekezdés, ahol a bíróság megállapítja, hogy a perben Felperes kft még az eljárás során sem hozta jelen per Felpereseit olyan helyzetbe, hogy az szja bevallásukat el tudják készíteni.
 6. tanúvallomása a 2014.05.14.-ei tárgyalás 8. oldal.
 7. tanúvallomása a 2011.10.04.-ei tárgyalás 12. oldal.
 8. Az első fokú bíróság részitélete.
 9. Fellebbezés az első fokú bíróság részitélete ellen.
 10. Másodfokú bíróság jogerős ítélete.
 11. Felülvizsgálati kérelem a másodfokú bíróság jogerős ítélete ellen.
 12. A Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott részitélete.
 13. Az Alkotmánybíróság előtti eljárásra adott határozott ügyvédi meghatalmazás.

Budapest, 2016. március 7.

Tisztelettel:

Kovács József

és

